

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 214/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti FCP – SK, s. r. o., Slovnaftská 100, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Strapáč, PhD., s. r. o., Májová 1582, Čadca, pre namietané porušenie „*práva na spravodlivý súdny proces postupom*“ Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 1/2017 a jeho uznesením z 31. januára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti FCP – SK, s. r. o., **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. marca 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti FCP – SK, s. r. o., Slovnaftská 100, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Strapáč, PhD., s. r. o., Májová 1582, Čadca, pre namietané porušenie „*práva na spravodlivý súdny proces*“

postupom“ Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 1/2017 a jeho uznesením z 31. januára 2018.

V sťažnosti sťažovateľka uviedla, že «... spor sa týka neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Ešte v roku 2012 na Okresný súd Považská Bystrica podal žalobu žalobca [REDAKOVANÉ]... pričom sa domáhal neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Rozsudkom 5Cpr/1/2012-92 Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 10. 09. 2012 bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá.

Následne Krajský súd v Trenčíne rozhodnutím 5Cpr/1/2012 zo dňa 10. 03. 2015 rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, pričom opätovne Okresný súd Považská Bystrica svojím rozhodnutím 5Cpr/1/2012 - 164 zo dňa 11. 08. 2015 rozhodol, že žalobu v celom rozsahu zamietla a priznáva náhradu trov konania a právneho zastupovania v celom rozsahu.

Následne Krajský súd v Trenčíne rozhodnutím 6CoPr/7/2015-91 zo dňa 28. 09. 2016 rozhodnutie Okresného súdu Považská Bystrica zmenil a určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné.

Taktiež Krajský súd v Trenčíne, rozsudok súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby žalobcu o zaplatenie náhrady mzdy zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Následne zo strany žalovaného , v tomto konaní sťažovateľa spoločnosti FCP-SK, s. r. o. došlo k podaniu dovolania na Najvyšší súd SR, pričom dovolanie bolo vedené na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 5Cdo/1/2017 a Najvyšší súd SR rozhodol uznesením zo dňa 31. 01. 2018, ktorým dovolanie odmietol a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania...

Mám za to, že takýmto postupom Najvyššieho súdu SR boli pošliapané základné zásady ústavnosti a to dvojinštančnosť súdneho konania, keďže rozhodnutím Krajského súdu došlo k zmene rozhodnutiu Okresného súdu Považská Bystrica.

Právo na spravodlivý súdny proces bolo porušené zmeňujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6CoPr/7/2015 (spolu s odmietnutím dovolania Najvyššieho súdu SR) tak, že vykonané dokazovanie (a rozhodnutie) je v rozpore s tvrdením žalobcu a to z nasledovných dôvodov...

Vzhľadom na „prekvapivé“ rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, ako aj rozhodnutím Najvyššieho súdu SR, je týmito rozhodnutiami vytvorený spôsob „legálneho“ obchádzania zákona na úkor práv zamestnávateľa a to nasledovným spôsobom...

V tomto prípade súd mal túto legislatívnu diery odstrániť primeraným rozhodnutím a nie ju rozsudkom „zlegalizovať“.

Ďalej Najvyšší súd SR spolu s Krajským súd v Trenčíne, vo svojom rozhodnutí konštatuje práceneschopnosť od 7. februára 2012 do 12. marca 2012, pričom vôbec sa nezaoberal dôvodmi porušovania pracovnej disciplíny trvajúcu od 30. januára do 6. februára 2012.

Taktiež máme za to, že náhľad Najvyššieho súdu SR je prísne formalistický, pričom sa nezaoberal dôležitými skutkovými tvrdeniami vo veci a tým pádom nedošlo ani k posúdeniu veci relevantných spôsobom.

Máme za to, že nečinnosťou a odmietnutím dovolania Najvyššieho súdu SR došlo k pošliapaniu nášho základného práva a to práva na spravodlivý súdny proces a to práva, ktoré je garantované Ústavou Slovenskej republiky a to v čl.127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.».

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd v náleze vyslovil:

„Základné právo obchodnej spoločnosti FCP-SK, s. r. o., na spravodlivý súdny proces postupom Najvyššieho súdu SR v právnej veci [REDAKOVANÉ] c/a FCP-SK, s. r. o., o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru vedené pod sp. zn.5Cdo/1/2017 porušené bolo. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/1/2017 zo dňa 31. 01. 2018 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

Obchodnej spoločnosti FCP-SK, s.r.o., so sídlom Slovnaftská 100... Bratislava,... priznáva trovy právneho zastúpenia vo výške 390,50 €..., ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu Advokátskej kancelárie JUDr. Peter Strapáč, PhD., s.r.o. vedený... a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Sťažovateľka tiež požiadala, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 1/2017 z 31. januára 2018 do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že táto sťažnosť napriek tomu, že je sťažovateľka kvalifikovane zastúpená advokátom, nespĺňa náležitosti

kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. c) zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde musí sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 obsahovať označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili.

(„Táto požiadavka nie je formalistická a nie je v rozpore s materiálnym chápaním ochrany práv a slobôd. Jej rešpektovanie uľahčuje to, že sťažovateľ musí predložiť splnomocnenie pre advokáta alebo komerčného právnik, ktorí ako osoby znalé práva musia byť spôsobilí označiť základné práva alebo slobody, ktoré boli podľa sťažovateľa porušené. Označenie môže byť slovné, ale vhodnejšie je aj citovanie porušených článkov ústavy,

dohovorov, medzinárodných zmlúv s náležitým rozlíšením obsahu takých článkov, ktoré nezriedka v jednom odseku môžu obsahovať aj viaceré práva alebo slobody...“)

Ústavný súd preskúmal sťažnosť a zistil, že sťažovateľka v sťažnosti síce poukazuje na viaceré rozhodnutia ústavného súdu, avšak sama okrem konštatovania, „že *nečinnosťou a odmietnutím dovolania Najvyššieho súdu SR došlo k pošliapaniu nášho základného práva a to práva na spravodlivý súdny proces a to práva, ktoré je garantované Ústavou Slovenskej republiky a to v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky*“, sťažnosť dostatočne neodôvodnila. Navyše, sťažnosť vykazuje ďalší nedostatok zásadného charakteru spočívajúci v jej nevykonateľnom petite. Sťažovateľka totiž v petite žiada vysloviť porušenie základného práva na spravodlivý proces, neuviedla však, podľa ktorého právneho predpisu, pričom v texte tvrdí, že malo byť porušené jej základné právo garantované v čl. 127 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľov nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Pretože predmetná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde,

a nejasný a nevykonateľný petit sťažnosti predstavuje jej závažný nedostatok, ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky jej sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nezaoberal už ďalším návrhom sťažovateľky na vydanie dočasného opatrenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2018